

Arrest

nr. 142 235 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat K. BLOMME verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen voor de vierde maal asiel aan en voeren aan nog steeds problemen te kennen in de Russische Federatie. Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers geen nieuwe documenten neer.

2. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen

behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissingen dat verzoeker een verblijfsstatus subsidiaire bescherming en verzoekster een tolerated stay werd toegekend in Polen en dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in en herhalen van hun asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. Verzoekers brengen geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat zij geen geldige verblijfsstatus (meer) genieten in Polen noch dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden niet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoekers brengen voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hen de toegang tot Polen geweigerd zouden worden en tonen evenmin aan in hun eerste land van asiel, Polen, persoonlijke problemen te hebben gekend. Het louter vernemen van informatie dat familieleden van N. in Polen verblijven, is immers onvoldoende als indicatie voor een objectieve gegronde vrees.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat ze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 februari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij het niet eens zijn met de bestreden beschikking omdat daarin het standpunt van het Commissariaat-generaal wordt bevestigd. Verzoekende partijen wijzen er op dat een gewone bescherming in Polen niet afdoende is, vooral omdat zij ook ongerust zijn over de verblijfstitels die zij respectievelijk genieten. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij verwickeld zijn in een probleem van bloedwraak waartegen de Poolse autoriteiten hen niet zullen kunnen beschermen. Voor het overige verwijzen zij naar het verzoekschrift.

Verzoekende partijen beperken zich also ter terechtzitting tot het volharden in hun asielmotieven en tot de zeer algemene kritiek dat de Poolse autoriteiten hen niet (afdoende) zullen kunnen beschermen, doch zij brengen geen concrete en valabele elementen bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *"In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissingen dat verzoeker een verblijfsstatus subsidiaire bescherming en verzoekster een tolerated stay werd toegekend in Polen en dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in en herhalen van hun asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. Verzoekers brengen geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat zij geen geldige verblijfsstatus (meer) genieten in Polen noch dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden niet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoekers brengen voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hen de toegang tot Polen geweigerd zouden worden en tonen evenmin aan in hun eerste land van asiel, Polen, persoonlijke problemen te hebben gekend. Het louter vernemen van informatie dat familieleden van N. in Polen verblijven, is immers onvoldoende als indicatie voor een objectieve gegronde vrees.(...) Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat ze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."*

Verzoekende partijen verwijzen voor het overige naar het verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 februari 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar hun eerste land van asiel, Polen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS